

In Zijn liefde

tekst ds. J. Roos, Barneveld

„Blijft in deze Mijn liefde.”

(Joh. 15:9)

Christus blijft Zijn volk onophoudelijk liefhebben (Joh. 13:1), en Hij wil dat ook zij Hem blijven liefhebben. Deze liefde vormt samen met de hoop en het geloof de drie hoofdgenaden waarvan Paulus melding maakt in 1 Kor. 13:13. De liefde is de meeste omdat zij geloof en hoop insluit (1 Kor. 13:7), omdat door haar geloof en hoop beoefend worden (Rom. 5:5; Gal. 5:6), en omdat zij dit in een godzalig leven openbaart (Gal. 5:22). Wanneer Christus Zijn volk oproept: Blijft in deze Mijn liefde, dan geeft Hij aan dat Hij Zijn liefde in hun hart heeft gegeven als vrucht van Gods eeuwig welbehagen.

Van nature bezit niemand deze liefde, omdat we in Adam van God zijn afgevallen en haatdragende schepsels zijn geworden. Zonder genade blijft een haatdragende zondaar ver van God verwijderd, verkeert hij in een onverzoende staat, en is geheel op dit tijdelijke leven gericht. Om de oproep: Blijft in deze Mijn liefde ter harte te nemen, moet er eerst een Goddelijk begin in onze ziel plaatsvinden.

Wanneer een mens in Christus roemt buiten het zuivere beginwerk om, is het eigen werk en reist men op een droggrond naar de eeuwigheid. Doch het zaligmakend werk vindt zijn aanvang in de wedergeboorte of levendmaking. Gods Geest plant het ware geloof in de ziel, waardoor een zondaar met Christus verenigd wordt. Gods Geest maakt plaats voor Christus en Zijn liefde door hem te overtuigen van zonde, van gerechtigheid en van oordeel, opent de diepten van zijn verdorven bestaan, en slaat alle gronden buiten Christus weg.

Zolang een mens geen verdoemelijke zondaar voor God is geworden, zal het wonder van Christus en Zijn liefde hem vreemd blijven. Doch allen die iets van Christus' liefde ontdekt krijgen, zullen weten wat een zalige uitwerking deze liefde op hen heeft.

Toch roept Christus hen op: Blijft in deze Mijn liefde, omdat de zorgvuldigheid van de wereld, de donkere handelingen van Zijn voorzienig bestel en hun boos bestaan oorzaken zijn dat de liefde tot Christus kan verkoelen. Zij laten dan Christus aan Zijn plaats, zijn lauw in het verrichten van hun godsdienstplichten en missen de drang om Christus van harte lief te hebben en Hem anderen met bewogenheid aan te prijzen.

Als Christus Zijn volk niet blijvend zou liefheb-

Ds. J. Roos in RD plaatst zuivere beginwerk onder oud beginsel

Citaat van ds. J. Roos: "Christus blijft Zijn volk onophoudelijk liefhebben (Joh. 13:1) en wil dat ook zij Hem blijven liefhebben. Deze liefde vormt samen met de hoop en het geloof de drie hoofdgenaden waarvan Paulus melding maakt in 1 Kor. 13:13. De liefde is de meeste omdat zijn geloof en hoop insluit (1 Kor. 13:7), omdat door haar geloof en hoop beoefend worden (Rom. 5:5; Gal. 5:6) en omdat zij dit in een godzalig leven openbaart (Gal. 5:22). Wanneer Christus Zijn volk oproept: Blijft in deze Mijn liefde, dan geeft Hij aan dat Hij Zijn liefde in hun hart gegeven heeft als vrucht van Gods eeuwig welbehagen. (...)

Wanneer een mens in Christus roemt buiten het zuivere beginwerk om, is het eigen werk en reist men op een droggrond naar de eeuwigheid. Doch het zaligmakend werk vindt zijn aanvang in de wedergeboorte of levendmaking. Gods Geest plant het ware geloof in de ziel, waardoor een zondaar met Christus verenigd wordt. Gods Geest maakt plaats voor Christus en Zijn liefde door hem te overtuigen van zonde, van gerechtigheid en van oordeel, opent de diepten van zijn verdorven bestaan en slaat alle gronden buiten christus weg. (...)"

D.J. Kleen: Hoewel het haast niet meer te verteren is, wil ik mijn lezers toch nogmaals wijzen op het subtiel listige bedrog van deze zielsmisleider uit Barneveld. Wetend of onwetend verkondigd kan me werkelijk niets schelen, want deze man is een verkrachter en loochenaar van het Goddelijke Woord van kruisdood en opstanding! Deze dominee lapt het recht der wet, dat de dood in ons allen opeist, aan zijn pauselijke laars door in zijn leer de geestelijke opstanding voor de geestelijke kruisdood te plaatsen, waardoor God niet meer wordt verheerlijkt en Zijn Goddelijke deugden niet meer worden geprezen en opgeluisterd! Gelijk de paus in Rome eens in de zoveel tijd een openbare mis doet, en af en toe een publicatie doet, tot tevredenheid van vele Roomse heiligenvereerders, zo schrijft ds. J. Roos op verzoek van het Refdagblad bij tijden ook een meditatie met een schijn van godzaligheid tot instandhouding en tevredenheid van vele lezers en leden van beide belanghebbende partijen. Wederom vermengd ds. Roos hier Wet en Evangelie, wederom naait ds. J. Roos een lap van een nieuw kleed op een oud kleed (Luk. 5:36), en giet hij nieuwe wijn in oude lederen wijnzakken (Luk. 5:37). Deze dominee veinst alleen te willen bouwen op het enig fundament Christi, maar door zijn valse wedergeboorteleer plaats hij er heimelijk een fundament onder de wet naast. Hierbij schuwt hij ook niet om teksten uit de Romeinen- en Galatenbrief te citeren.

Kort samengevat, ds. J. Roos leert het zuivere beginwerk in Christus onder de overtuigingen der wet, en ontkracht hiermee de woorden van de apostel over dat de wet krachteloos is geworden door ons zondige vlees (Rom. 8:3). De wet die mij ten leve was, is mij ten dood bevonden. Waar de apostel de wet ten dode leert, daar leert ds. J. Roos het 'zuivere beginwerk' onder de wet ten leve. De eerste overtuigingen van schuld en zonden, betiteld hij als zijnde het eerste zaligmakende geloof dat God in het hart van een zondaar plant. Het geloof in Gods heilige wet tot verdoeming, doding en afsnijding, stelt hij dus op een lijn met het geloof in het heilig Evangelie tot vertroosting, levendmaking en inlijving. Maar....waar is dan de roem? Hij is uitgesloten. Door wat wet? Der werken? Neen, maar door de wet des geloofs. Wij besluiten dan, dat de mens door het geloof gerechtvaardigd wordt, zonder de werken der wet. (Rom. 3:27-28) Is het dan niet waar dat wanneer God een heilige twist aanvangt in het hart van een zondaar, door Zijn Heilige Geest Die het uit de wet neemt en het die zondaar verkondigt tot veroordeling, schrik en vrees? Ja zeker wel lezer, maar dit is het nieuwe zuivere beginwerk niet. God leidt een zondaar door de overtuigingen van Zijn heilige Wet terug naar zijn beginsel in Adam, en toont die zondaar hoe volmaakt Hij hem geschapen heeft naar Zijn Goddelijk Beeld....dat hij nu verloren is. Wanneer God dit doet wordt het werkverbond, waarin die zondaar in Adam geschapen was, weer levend. Want de wet maakt (niet de zondaar, maar) de

zonden levend (Rom. 7:7-9). Al de angsten en schrik der hel, de onvrede, en al het bidden en de verbeteringen tot verkrijging van vergeving van zonden....zijn niets anders dan de werken der wet en vijandschap tegen het enige volbrachte werk van Christus, zelfs de ondervonden goedertierenheden des Heeren (Rom. 2:4) die tot bekering leiden, maar de bekering zelf nog niet is, worden eveneens aanvankelijk ervaren in het diensthuis van Egypteland. Het Lam is nog niet geslacht en geroosterd gegeten, het bloed nog niet gestreken, en het water uit de Wolkkolom des Geestes die uitleidt uit het diensthuis is nog niet gekomen. Want waar een testament is, daar is het noodzaak, dat de dood des testamentmakers tussen kome; Want een testament is vast in de doden, dewijl het nog geen kracht heeft, wanneer de testamentmaker leeft. (Hebr. 9:14-17)

Ontken ik dan het werk der ontdekking gewerkt door de Heilige Geest? Nee geenszins, evenmin ik de tien plagen ofwel de tien gerichtten die in het diensthuis van Egypteland voorafgingen aan Israels verlossing door bloed en water kan ontkennen, ontken ik de twistingen des Heiligen Geestes in het hart van een zondaar waardoor God hem de innerlijke rust opzegt, maar ik bestrijd op grond van Gods Woord dat dit het zuivere beginwerk in Christus is....zoals ds. J. Roos keer op keer valselijk beweert. God kan geen zuiver zaligmakend werk meer beginnen op een oud verbroken werkverbond, lezer! Het begin voor de val in Adam in de staat der rechttheid was inderdaad onder de wet ten leve, maar door de ongehoorzaamheid en wetsovertreding van ons bondshoofd Adam (en wij in hem Rom. 5:12-21) heeft de wet haar zegenende kracht of zeggenschap over Adam (en mij) verloren. De wet die Adam ten leven was, is hem door eigen schuld ten dood bevonden (Rom. 7:10). De wet die hem aanvankelijk zegende vervloekt hem nu ten dode. Want zovelen als er uit de werken der wet zijn, die zijn onder den vloek; want er is geschreven: Vervloekt is een iegelijk, die niet blijft in al hetgeen geschreven is in het boek der wet, om dat te doen. En dat niemand door de wet gerechtvaardigd wordt voor God, is openbaar; want de rechtvaardige zal uit het geloof leven. Doch de wet is niet uit het geloof; maar de mens, die deze dingen doet, zal door dezelve leven. (Gal. 3:10-12) Spreekt Gods Woord dan niet over de Noorderwind en Zuiderwind des Heiligen Geestes? Deze geestelijke winden zijn afkomstig van één en dezelfde God den Heilige Geest, maar komen toch beiden uit een tegenovergestelde windrichting. De Noorderwind is de Geest der ontdekking, der ontbloting, der ontgronding, en doding. Wist u overigens dat in de natuur vissers met een noorderwind bijna niets vangen, en dat het gezaaide op het land niet wil groeien? De Zuiderwind echter is de wind der levendmaking, der vertroosting en inlijving. Spreekt Gods Woord dan ook niet over de Geest der dienstbaarheid en de Geest der aanneming tot kinderen (Rom. 8:15-16, Gal. 4:6-7)? Is hier dan sprake van twee Heilige Geesten? Immers nee toch! Hetgeen ik eerder schreef over de Noorderwind is het werk van de Geest der dienstbaarheid, en hetgeen ik schreef over de Zuiverwind is het werk van de verworven Geest van Christus. Gods Woord leert dus slechts één God den Heilige Geest met twee verschillende werkingen. Ds. J. Roos echter laat in zijn zielsmisleidende leringen de Geest van Christus (der aanneming tot kinderen) het ontdekkende werk van de Noorderwind en bedekkende werk der Zuiderwind tegelijk doen. Hopelijk begrijpt u nu waarom hij op vreselijke wijze wet en evangelie met elkaar vermengd. Met eerbied gesproken is hierbij de Goddelijke Noorderwind des Geestes ofwel Geest der dienstbaarheid geheel terzijde geschoven. Hieruit vloeit dus zijn goddeloze leer van genade voor recht voort. Waar Christus in de verwerving van het Heil nog de dood en het graf in moest, daar hebben de (waan)gelovigen onder de bediening van ds. J. Roos in de toepassing van het Heil alrede het leven gevonden zonder een kruisdood met Hem te zijn gestorven, zonder enige geloofskennis van Hem en derhalve zonder Hem verenigd is geworden. Want lees hier vanuit welke dogma ds. J. Roos leert:

Ds. G.H. Kersten over de (valse) wedergeboorte

“Die wedergeborene, die Christus ingelijfde, kent zich zo gans ellendig; het zielsproces hier doorleefd is zo anders dan wat de historieel gelovige beredeneert. De levendgemaakte klaagt over zijn zonden; weent over zijn ongeluk; gelooft, hoopt en vreest; ziet zich zonder God en Christus in de wereld en vreest niet anders dan een eeuwig verloren gaan. Hij roept om genade en werkt tegelijk om zalig te worden buiten Christus om. Hij geraakt van de zaligheid steeds verder af, naarmate hij zijn ellende klaarder ziet; **en hij weet niet van de Zaligmaker, al geniet hij Diens weldaden.**” (Uit: *De Heidelbergse Catechismus in 52 predicaties, verhandeling HC zondag 19 – pag. 326-327*)

DJK : Zie hier het onderwijs van de leermeester van ds. F. Mallan en ds. J. Roos, en zie hier wat ds. J. Roos onder wedergeboorte en levendmaking verstaat! Het geloof in de wet wordt hier op één en dezelfde lijn gezet als het geloof in het Evangelie. Als dominee J. Roos van deze vloekleer zou afwijken, door bijv. weer terug te gaan naar de leer van Christus en zijn apostelen....dan waren zijn dagen als gezaghebbende paus in de Ger. Gem. in Nederland spoedig geteld! Lees dan hier wat onze vaders op grond van Gods Woord verstonden onder wedergeboorte en levendmaking alwaar God den Heilige Geest het eerste zaad des geloofs in het hart van een verkoren zondaar heeft geplant.

Th. Van der Groe: Ik acht, dat het oprecht geloof bestaat uit twee delen, te weten: kennis en vertrouwen. Over de kennis zal ik hier korthedshalve niet uitweiden, omdat daarover geen bezwaar bestaat; maar over het vertrouwen, hetgeen voornamelijk het wezen des geloofs is waar het hier alleen op aankomt, zal ik mijnwaarachtig gevoelen hier neerstellen met de eigen woorden van Willem Teellinck in zijn 'Huysboeck' op blz. 100, omdat ik geen betere woorden kan vinden om mijn gevoelen uit te drukken. Zij luidde aldus:

“Wat het vertrouwen betreft, hetwelk het andere deel des geloofs is; dat is een verzekerdheid des harten, steunende op de beloften Gods, die in het Evangelie geopenbaard zijn, welke een christen heeft, dat al zijn zonden om Christus’ wil vergeven zijn. Dit scheidt het zaligmakend geloof van alle andere soorten van geloof, want de duivel gelooft ook, maar hij heeft geen vertrouwen op de genade Gods, maar hij heeft, Jac. 2:19. Zo geloven ook veel mensen, dat Christus de Zaligmaker is, ja – letwel – sommigen verschijnen ook te vertrouwen dat Hij hun Zaligmaker is, maar hun vertrouwen is niet gefundeerd op Gods beloften, zoals die in het Evangelie geopenbaard zijn, maar steunt alleen op een sterke inbeelding van hun hersenen, die hun tenslotte begeeft, omdat het maar voor een tijd is, Luk. 8:13, en hen beschaamd laat, Matth. 7:21. Het ware vertrouwen ontstaat dus uit de bijzondere toe-eigening van de beloften Gods ter zaligheid in Christus gedaan, zoals die in het Evangelie geopenbaard zijn, als namelijk het gelovig gemoed de beloften der zaligheid in Christus zó aanmerkt en aanneemt, alsof die in het bijzonder tot hem zelf gezegd waren, en wel zodanig, dat hij die aan zijn hartmin of meer opdringt, dan of God in ‘t bijzonder en bij name hem toesprak en hem dit of dat beloofde en daardoor zijn ziel daarmee troostte. Zo maakt hij door deze bijzondere toe-eigening zich eigen, wat God in het algemeen in Zijn Woord voorstelt en beloofd heeft. Deze toe-eigening is het die ons deel aan Christus doet hebben; daarmee grijpen wij Christus aan en worden zo nauw met Hem verenigd, dat Hij de onze en wij de Zijne worden, Gal. 2:20 en kanttek. Gal. 2:16, zodat ook al Zijn verdiensten de onzen worden en daaruit ontstaat al dat vertrouwen, waar wij hier nu over spreken, zoals de apostel ons dat leert, dat wij hebben vrijmoedigheid en de toegang met vertrouwen door het geloof aan Hem, Ef. 3:12”.

Ziedaar deze verzekerdheid des harten; deze toe-eigening der beloften Gods van de zaligheid en vergeving der zonden in Christus; dit aangrijpen van Christus, ons in de beloften des Evangelies aangeboden; dit vertrouwen der ziel op Christus en op de beloften van Gods genade, in het heilig Woord aan ons geopenbaard, dit, dit is bij mij het enige waar zaligmakende geloof. Ik ken geen ander geloof, waar de mens door zalig kan worden of deel aan Christus krijgen. Indien iemand een geloofstelt, welks wezen niet is een aannemen van Christus; een toe-eigenen van Gods beloften voor zichzelf; een verzekering des gemoeds van de genadige vergeving der zonden in Christus; een vertrouwen, verlaten, rusten en steunen des harten op Christus, en op Gods eigen Woord en genadige beloften in het heilige Evangelie; dan verklaar ik ronduit, dat ik aan zulk een gesteld geloof part noch deel wil hebben, maar dat met mijn ganse hart verwerp voor nu en altijd.

Joh. Calvijn: “Nu zal de juiste bepaling van het geloof vaststaan, indien wij zeggen, dat het is een vaste en zekere kennis van Gods welwillendheid jegens ons, welke gegrond op de

waarheid van Zijn genadige belofte in Christus, door de Heilige Geest aan ons verstand wordt geopenbaard en in ons hart wordt verzegeld.” (Institutie 3.2.7)

“Er is geen oprecht geloof, tenzij wanneer wij met een rustig gemoed ons durven stellen voor Gods aangezicht. En die vrijmoedigheid komt slechts voort uit een vast vertrouwen op Gods goedgunstigheid en zaligheid. En dat is zozeer waar, dat meermalen het woord geloof voor vertrouwen wordt gebruikt.” (Institutie 3.2.15)

“Het geloof van het Evangelie wordt eigenlijk genoemd de kennis der genade Gods; want niemand heeft ooit het Evangelie gesmaakt, dan die weet, dat hij met God verzoend is, en de genade in Christus aangeboden, aangegrepen heeft.” (Verkl. van Kol. 1 vs 6-9)

“Deze zo grote gemoedsrust, die de duivel, de dood, de zonde en de poorten der hel durft te bespotten, moet wonen in alle godvruchtige harten, want ons geloof is niets, wanneer wij niet vast overtuigd zijn dat Christus de onze is en dat in Hem de Vader ons goedgunstig gezind is. Daarom bestaat er niets, dat meer verderfelijker is, en kan er niets worden verzonnen, dat meer doodaanbrengend is, dan de leer der scholastieken over de onzekerheid der zaligheid.” (Verkl. Rom. 8 vs 34)

“Hierom zeggen wij, dat die het Evangelie vrezende en wankelende inwilligen, geenszins gelovigen zijn: want het geloof kan niet wezen zonder een geruste geest, welke een roemende standvastigheid baart.” (Verkl. Hebr. 3 vs 6)

Maarten Luther over de zekerheid van het geloof

Dit is de ware heilzame leer van het Christelijk geloof, namelijk, dat deze gewisse verzekering en dit getuigenis van de Heilige Geest, in het hart moeten zijn, zodat het geheel niet twijfelt, dat wij door Christus, Gods kinderen zijn, vergeving van zonden en het eeuwige leven hebben, en dat wij ook moeten weten, dat God met alle ernst dit geloof eist en verbiedt om hieraan te twijfelen, als Hij zegt: Die in den Zoon van God gelooft, heeft de getuigenis in zichzelf; die God niet gelooft, heeft Hem tot een leugenaar gemaakt, dewijl hij niet geloofd heeft de getuigenis, die God getuigd heeft van Zijn Zoon (1 Johannes 5:10). Hiermee is de schandelijke, verdoemde, duivelse leer der papisten, die hiertegen zonder schaamte voorgeven, dat het goed is als je twijfelt, en dat een christen moet twijfelen aan de genade, op een geweldige manier in de bodem geslagen. Dat is zoveel geleerd: dat het goed is Gods getuigenis niet te geloven! en dit is niet anders dan God een leugenaar noemen, de Heere Christus lasteren en te schande maken, de Heilige Geest in het openbaar op de mond slaan, en zo wezenlijk en waarachtig de mensen tot de onvergeeflijke zonde en lastering tegen de Heilige Geest te brengen en daarin vast te maken, zodat ze tot de duivel moeten varen en geen heil of troost van hun zaligheid ooit zullen hebben. *Crucigers Sommerpostille (1544), vgl. WA 21, 288, 16-30.*

Ursinus over het rechtvaardigend geloof is, volgens de Catechismus, Vraag 21 „niet alleen een zeker weten of kennis, waardoor ik alles voor waarachtig houd, hetgeen God ons in Zijn Woord geopenbaard heeft; maar ook een vast vertrouwen, hetwelk de Heilige Geest door het Evangelie in mijn hart werkt, dat niet alleen anderen, maar ook mij vergeving der zonden, eeuwige gerechtigheid en za ligheid van God geschonken is, uit loutere genade, alleen om de verdiensten van Christus' wil.”

Hiertoe wordt vereist :

Kennis, Want een onbekende leer kan men niet geloven, maar men moet ze eerst kennen en verstaan, eer men ze gelooft. Dit dient tot weerlegging van het „ingewikkelde” geloof van het pausdom, waar men beweert te geloven hetgeen „de kerk” gelooft, zonder het geloof van die kerk te kennen of te verstaan. Reden, waarom Bastingius en Lansbergen zeggen: „Dus kan het oprechte geloof ook zonder wetenschap of kennis niet zijn of bestaan”, vgl. Jes. 53 : 11: „Door Zijn kennis zal Mijn Knecht, de Rechtvaardige, velen rechtvaardig maken, want Hij zal hunne ongerechtigheden dragen”, en Joh. 17 : 3: „Dit is het eeuwige leven, dat zij U kennen, den enigen waarachtigen God en Jezus Christus, Dien Gij gezonden hebt.” Daarom spreekt Petrus, belijdenis doende van zijn geloof, Joh. 6 : 69: „Wij hebben geloofd en bekend, dat Gij zijt de Christus, de Zoon des levenden Gods.”

Toestemming, waardoor men voor waarachtig houdt alles wat God in Zijn Woord geopenbaard heeft. Want er zijn vele spotters, die het voor fabelen houden, van wie Petrus te voren gezegd heeft, dat er in de laatste tijden velen zullen zijn, 2 P. 3 : 3. Daarom wordt het geloof door de apostel Paulus ook „een bewijs” genoemd, Hebr. 11 : 1, d.w.z. dat men daarvan overtuigd is en de waarheid ervan duidelijk bemerkt. Johannes de Doper zegt ook, dat zij die geloven, Gods getuigenis aannemen en verzegelen”, Joh. 3 : 33, d.w.z. dat zij het voor vast en zeker houden, en het a.h.w. ondertekenen of onderschrijven, dat God waarachtig is.

Een vast vertrouwen, waardoor het van de andere (geloven n.l.) wezenlijk verschilt. Dit vertrouwen is een toeëigening van de genadige kwijtschelding der zonden door en om Christus’ wil. Zo’n vertrouwen behoort onafscheidelijk bij het ware geloof. Want door een blote kennis, gepaard met toestemming, kan niemand zalig worden, aangezien „de duivelen ook zo geloven en sidderen”, Jak. 2 : 19. Daarom voegt de Apostel het vertrouwen bij het geloof, Ef. 3 : 12: „In Denwelke (n.l. Christus) wij hebben de vrijmoedigheid en den toegang met vertrouwen door het geloof aan Hem”; en in Hebr. 11 : 1 wordt het geloof „een vaste grond der dingen die men hoopt” genoemd. De eigenschap van dit geloof is: zich in God gerust te stellen en te verbidden vanwege dit zo grote goed. De Werkmeester van het geloof is de Heilige Geest; zie Vraag 65. Het instrument, waardoor het gewerkt wordt, is het Evangelie, waaronder ook het gebruik der sacramenten begrepen is. De zetel van dit geloof is de wil en het hart van de mens, Rom. 10 : 10: „Met het hart gelooft men ter rechtvaardigheid.” Zo is dan dit rechtvaardig- of zaligmakende geloof onderscheiden van de andere soorten geloof, aangezien dit geloof alleen een vast vertrouwen is, waardoor wij ons Christus’ verdienste toeëigenen. En dat geschiedt, wanneer wij stellig geloven, dat de gerechtigheid of verdiensten van Christus ook ons geschonken en toegerekend worden. Een vertrouwen is een werkzaamheid van het hart en de wil, daar ze een bepaald goed zoeken en daarop met blijdschap rustig steunen; of: (vertrouwen is) zich geheel op een zaak verlaten, zoals ook de betekenis is van het Griekse woord „pistis”, waarmee het geloof wordt uitgedrukt. Het is ook onderscheiden van het historisch geloof, omdat het rechtvaardigend geloof wel het historisch geloof in zich bevat, maar het historisch geloof is niet voldoende voor een rechtvaardigend geloof, zo min trouwens als de andere twee.

Maar wat het rechtvaardigend geloof eigenlijk is, verstaat niemand dan wie gelooft en met dit geloof begiftigd is; zoals iemand die nooit honing proefde, de smaak ervan niet kent, hoeveel hij dan ook over zijn zoetheid hoorde. Want iedere gelovige bevindt bij zichzelf – wat hij aan anderen uiteenzetten kan – het volgende: Hij gelooft, dat alles wat in de Schrift begrepen is, waar en van God is. Hij voelt zich verplicht, om al deze dingen vast te geloven en te omhelzen. Want, zo redeneert hij: Is dit Woord waar en Goddelijk, dan is het ook billijk, dat ik het geloof. In dit alles aanschouwt, omhelst en eigent hij zich in het bijzonder de

belofte des Evangelies toe, met betrekking tot Gods genade of vergeving der zonden, en het schenken van de gerechtigheid en het eeuwige leven aan alle gelovigen, om Christus' wil en dóór Hem. Want „die in den Zoon gelooft, die heeft het eeuwige leven”, Joh. 3 : 36. Door dit vertrouwen rust hij vast op Gods tegenwoordige genade jegens hem, en op grond daarvan mag hij het volgende besluit vaststellen inzake de toekomstige genade: Aangezien God mij nu zo liefheeft en mij zulke grote goederen geeft, zal Hij mij ook voor eeuwig behouden. Want Hij is onveranderlijk en Zijn genadegiften zijn onberouwelijk.” Krachtens deze (verkregen) goederen ontstaat er blijdschap in het hart en een vrede in de consciëntie, die alle menselijk begrip te boven gaat. Hij heeft een wil en ernstig voornemen, om God in alles wat Hij wil, gehoorzaam te zijn, en dat: zonder enige uitzondering, door alles, wat God wil dat gedaan en geleden wordt, te doen; ook al raast en tiert de duivel en de wereld nog zo hevig. Wie gelooft, die ervaart deze dingen in zich, en wie deze dingen in zich ervaart, die gelooft werkelijk.

Maarten Luther over Gal. 4 vs 17: Zij ijveren niet recht over u...

Paulus brengt de vleierij van de valse apostelen aan het licht. Met wonderlijke kunstgrepen en listen pleegt de satan door zijn dienaars op de eenvoudigen indruk te maken, zoals Paulus in Romeinen 16:18 zegt: 'Zij misleiden door hun schoon klinkende woorden en royale beloften.' Eerst zweren zij bij alles wat heilig is, dat zij niets anders zoeken dan het bevorderen van de eer van God; vervolgens vertellen zij, dat zij door de Geest gedrongen worden de enige echte waarheid te prediken, omdat zij zien hoe het arme volk verwaarloosd wordt en dat het Woord van God door de anderen niet recht onderwezen wordt; zij willen met hun prediking de uitverkorenen van de dwalingen bevrijden, zodat zij tot het ware licht en tot de rechte kennis van de waarheid komen. Tenslotte beloven zij de zekerheid van de zaligheid aan allen, die hun leer aannemen, enz. Onder het voorwendsel van vroomheid en vermomd in schaapskleren richten deze verscheurende wolven aanzienlijke schade aan in de kerk, tenzij trouwe en waakzame herders weerstand bieden.

Paulus gaat hier in op een tegenwerping. De Galaten konden immers zeggen: als u zo scherp optreedt tegen onze leraars, die toch hun best voor ons doen, dan doen zij dat, toch uit een zekere goddelijke ijver en uit zuivere liefde; dat zou toch geen belediging voor U moeten zijn, enz. Paulus zegt: ja, zij doen hun best voor jullie, maar niet op een goede manier. Zo moeten wij tegenwoordig van de sacramentariërs horen, dat wij door onze hardnekkigheid de liefde en de eenheid in de gemeente teloor doen gaan, omdat wij hun leer over de maaltijd des Heeren verwerpen. Het ware beter, zeggen zij, als wij een beetje zouden toegeven, vooral omdat er toch geen gevaar bestaat, behalve dan dat wij zo'n grote onenigheid en twist in de kerk zouden veroorzaken wegens dit ene leerstuk, dat helemaal geen hoofdrol speelt; wij zouden moeten bedenken, dat zij zich in geen enkel ander artikel van de christelijke leer van ons onderscheiden dan alleen in dit ene over de maaltijd des Heeren. Dan antwoord ik: vervloekt zij liefde en eendracht, als daarbij het Woord van God in gevaar moet komen.

Zo hebben de valse apostelen net gedaan alsof zij de Galaten zeer beminden en in een soort goddelijke jaloersheid jegens hen ontbrand waren. Jaloersheid is heel eigenlijk een liefde in toorn of om het zo uit te drukken: een vrome afgunst. In 1 Koningen 19:14 zegt Elia: 'Ik heb zeer geijverd voor de HEERE', enz. Zo windt een man zich op om zijn vrouw, een vader om zijn zoon, de broeder om de broeder, dat wil zeggen hij bemint van ganser harte, maar zo, dat hij in de ander gebreken haat en die probeert te verbeteren. De valse apostelen doen

net alsof zij zich zo opwinden om de Galaten. Paulus geeft toe, dat zij in grote liefde jegens de Galaten ontbrand zijn, dat zij ijveren en zich voor hen inspannen, maar dat alles niet op een goede manier. (...) Paulus vermaant ons hier, dat wij onderscheid moeten maken tussen goede en verkeerde ijver. (...) Paulus vermaant de Galaten: oordeel nu eens, welke ijver beter is, de mijne of die van hen, welke goed en vroom is en welke verkeerd en vleselijk is. Jullie moeten je door hun ijver niet zo vlug laten overhalen, want:

Maar zij willen ons uitsluiten, opdat zij over jullie zouden ijveren.

Paulus wil zeggen: ja, zij branden van een geweldige ijver en liefde voor jullie en zij zijn eropuit, dat jullie van jullie kant proberen bij hen in de gunst te komen en mij daarbij buitensluiten. Als hun ijver vroom en zuiver was, dan zouden zij het vast wel verdragen, dat wij samen met hen door jullie geliefd werden, maar zij haten onze leer, daarom proberen ze op alle mogelijke manieren die weg te vagen en hun eigen leer bij jullie ingang te doen vinden. Opdat zij dat gemakkelijker bij jullie zouden kunnen bewerkstelligen proberen zij, door hun pogingen om jullie gunst te winnen, ons opzij te schuiven en ons tot jullie vijand te maken; zij willen dat jullie ons met onze leer haten en jullie ijver en liefde aan hen besteden, hen alleen liefhebben en hun leer aannemen. Zo maakt Paulus de valse apostelen bij de Galaten verdacht, doordat hij hun laat zien, dat die hen met een heel lief gezicht toch belagen om zich aan hen op te dringen. En zo vermaant Christus ons: 'Maar wacht u voor de valse profeten, die in schaapskleren tot u komen' (Mattheüs 7:15).

Paulus heeft dezelfde aanvechtingen doorstaan, waaronder ook wij tegenwoordig te lijden hebben. Te moeten zien hoe op zijn zo gedegen onderwijs zoveel sekten, valse bewegingen, politieke woelingen, veranderingen in koninkrijken, enz. zijn gevolgd en hoe daaruit ontelbare misstanden en schandalen ontstaan, is een ongerijmdheid die hem danig heeft dwars gezeten. In het boek Handelingen der apostelen 24:5 wordt hij door de Joden aangeklaagd als iemand die een pest is, die zijn volk in de gehele wereld tot oproer verwekt en die de oprichter is van de sekte der Nazarenen. Het is zoals de Joden zeggen: hij is een mens die oproer veroorzaakt, een lasteraar, hij predikt dingen, waardoor hij niet alleen de Joodse samenleving verwoest, die toch op goddelijke wetten gegrondvest is, maar hij schaft ook de wet der tien geboden af en vernietigt de ware godsdienst, de tempeldienst en ons priesterdom. In de gehele wereld strooit hij dat zogenaamde evangelie van hem uit en daaruit zijn ontelbare rampen voortgekomen, oproer, ergernissen, sekten, enz. Datzelfde moet Paulus van de heidenen horen, die in de stad Filippi schreeuwen dat hij hun samenleving verontrust en zeden leert die zij niet mogen aannemen. (...)

Zulke onlusten in de verschillende samenlevingen en andere schade, hongersnood, oorlogen, onenigheid en sekten, hebben Joden en heidenen destijds aan het onderwijs van Paulus en de andere apostelen toegeschreven. En daarom hebben zij hen vervolgd als een publieke pest voor de vrede en de godsdienst. Maar toch hebben de apostelen zich niet aan hun ambt onttrokken, zij hebben eraan vastgehouden en Christus gepredikt en beleden. Zij wisten, dat men God meer gehoorzamen moet dan de mensen. En het is beter, dat het ganse rond der aarde in verwarring geraakt en tot een chaos van vijandigheid vervalt, dan dat Christus niet gepredikt wordt of dat ook maar één ziel verloren gaat. Intussen moeten deze kwade gevolgen van de prediking van het Evangelie de apostelen toch wel veel verdriet doen, want ze waren beslist niet van steen. (...) In ieder geval wist Paulus, dat zijn onderwijs niet de oorzaak was van deze kwade dingen en van de sekten. Daarom verloor hij de moed niet, bleef gehoorzaam aan zijn roeping en ging rustig door en wist dat het Evangelie, dat hij predikte, 'een kracht Gods tot zaligheid is voor een ieder die gelooft' (Romeinen 1:16), al

mocht deze prediking ook de Joden en de heidenen nog zo dwaas en ergerlijk toeschijnen. (...)

Zo moeten ook wij tegenwoordig horen, wat eens Paulus en de apostelen moesten horen, namelijk dat uit ons Evangelie veel kwaad, oproer, oorlog, sekten en talloze boosheden zijn ontstaan; ja, wat er ook tegenwoordig niet in orde is, wordt ons toegerekend. Maar wij zaaien beslist geen ketterijen en goddeloze leerstellingen, wij prediken het Evangelie van Christus, wij prediken dat Hij rechtvaardigt en dat Hij onze Heiland is. Tenslotte moeten de tegenstanders, als zij slechts de waarheid willen erkennen, ons dit toegeven, dat wij door ons onderwijs geen aanleiding tot oproer, verkeerde bewegingen, oorlog, enz. gegeven hebben, maar dat wij onderwezen hebben, dat het openbaar gezag om het Goddelijk gebod nauwgezet gehandhaafd en geëerd moet worden. En zo zijn wij ook niet de veroorzakers van ergernissen; dat de goddelozen aanstoot nemen, is niet onze, maar hun eigen schuld. Wij hebben de opdracht om de leer van het Evangelie te prediken, niet lettend op het ergerlijke ervan. (...) Christus heeft het Evangelie gepredikt en is niet opgehouden om de ergernis die het de Joden gaf. Hij heeft gezegd: 'Laat ze maar, zij zijn blinde leidlieden van blinden' (Mattheüs 15:14). En hoe meer de overpriesters de apostelen geboden, dat zij niet in de naam van Jezus mochten onderwijzen, des te meer hebben de apostelen getuigd, dat deze Jezus, die ze gekruisigd hadden, de Heere en Christus is; allen die Hem zouden aanroepen, konden het heil verwerven. 'Er is onder de hemel aan de mensen geen andere naam gegeven, door welke het heil verkregen wordt' (Handelingen 4:12).

In dit vertrouwen verkondigen ook wij heden Christus en trekken ons niets aan van het geschreeuw van de goddeloze pausgezinden en van al onze tegenstanders, die klagen, dat onze leer schandelijk is en op oproer uitloopt, omdat zij verwarring sticht in het openbare leven, de godsdienst omverwerpt, ketterijen voortbrengt en dus de oorzaak is van al het kwaad. (...) Zij zetten een grote mond op over zulke aanstotelijkheden, dat priesters trouwen, dat wij op vrijdag vlees eten, enz. Maar dat zij zelf dagelijks door hun goddeloze leringen talloze zielen verleiden en te gronde richten, dat zij door hun slechte voorbeeld de zwakken in gevaar brengen, dat zij het Evangelie over de heerlijkheid van onze God lasteren en verdoemen, dat zij degenen, die zich inspannen voor de gezonde leer, vervolgen en doden, dat vinden ze niet erg, dat moet gehoorzaamheid en zeer welgevallige godsdienst heten. Laten we maar niet meer over hen praten, zij zijn 'blinde leidlieden van blinden'. (...) Maar wij, omdat wij geloven, willen spreken zolang wij adem hebben, wij willen de vervolging door de tegenstanders verdragen, totdat Christus, onze Hogepriester en Koning, uit de hemel wederkomt, wat, naar wij hopen, spoedig zal geschieden. Dan zal Hij als de rechtvaardige rechter wraak nemen op hen, die Zijn Evangelie niet gehoorzamen. Amen. (...)

Eerst, toen de menselijke tradities in de kerk onderwezen werden, ging de duivel niet zó tekeer. Toen die gewapende sterke zijn huis bewaarde, was alles wat hij bezat in vrede. Maar als de sterkere daarover komt, die die sterke overwint en bindt en zijn huis plundert, dan zal die daarbij vreselijk tekeergaan. Dat is het zekerste teken, dat de leer, die wij belijden, van God is. (...)

William Huntington

“Ik heb vaak gedacht, en ik geloof dat dit ook waar zal blijken te zijn in de dag des oordeels, dat velen in onze dagen die veel geleerd hebben en zich vertonen in ambtsgewaad, die eerbied inboezemen bij hun gehoor, de gave der welsprekendheid hebben en kunnen putten uit een aantal goed en zorgvuldig gekozen evangelieteksten, tegelijkertijd verkeren onder de geest der dienstbaarheid. Iedere christen die verkeert onder de werkingen van de geest der liefde en der gematigdheid, kan dit opmerken en voelen door de dienstbaarheid en wettische ijver die zij brengen over degenen die onder hun gehoor zitten, want het zijn niet slechts woorden die hun uitwerking hebben op de kudde – die raken slechts het verstand - maar de kudde drinkt de geest van de herder in, of deze nu wettisch of evangelisch is. Omdat zulke predikanten geen bevindelijke beschrijving kunnen geven van de vrijheid van de Heilige Geest, zijn ze denk ik instrumenten om veel ellendige zielen in de ketenen te houden door, net als Mozes, de kudde naar de Horeb te leiden. De predikant kan anderen de vrijheid verkondigen, terwijl hij zelf een dienstknecht der verdorvenheid is, zoals de Schriften getuigen. Eens hoorde ik iemand van deze stempel preken. Ik was zo onder de indruk van zijn eerbiedwaardige voorkomen, zijn welsprekendheid en zijn goed gekozen uitdrukkingen, dat ik dacht dat ik hem, als het in mijn vermogen had gelegen, wel naar het graf gevolgd zou hebben en toch verheugde ik mij slechts over zijn welluidende stem. Desondanks bracht hij mij onder zo'n wettische geest, dat ik, terwijl ik naar huis ging, kermde vanwege mijn harde hart tot mijn borst er pijn van deed en ik ervoer hoe mijn ziel daardoor nog lang in de strikken bekneld bleef. Ik ken enige mensen die het ene deel van de dag zitten onder een zeer evangelische predikant en het andere deel van de dag onder iemand die de wet preekte, en ze zien geen verschil. Ze komen van jaar tot jaar ook geen stap vooruit op de weg der bekering. Ik ben heel bang dat ze, als ze nog zeven jaar gediend hebben, nog even ver van de berg Gilead verwijderd zien als nu, want de berg Sinaï is als de bergen van Gilboa, waarop dauw noch regen valt.”

Citaat genomen uit : Het Koninkrijk der Hemelen ingenomen door gebed.